

Omkostningsgodtgørelse - afvisning - SKM2016.378.LSR ©

*Af advokat (L) Bodil Christiansen og
advokat (H), cand. merc. (R) Tommy V. Christiansen*

www.v.dk

Landsskatteretten afviste ved en kendelse af 4/5 2016 at imødekomme en ansøgning om omkostningsgodtgørelse, da skatteyderen ikke havde dokumenteret, at hun var forpligtet til at betale de beløb, for hvilke rådgiveren havde anmodet om omkostningsgodtgørelse. Tværtimod havde skatteyderen oplyst, at hun havde indgået en mundtlig aftale med rådgiveren om, at hun ikke skulle betale for den bistand, som rådgiveren ydede i forbindelse med en klage til skatteankenævnet, udover et indbetalt depositum på 1.000 kr.

Som omtalt i JUS 2016/34 i artiklen ”Lovudkast om omkostningsgodtgørelse” har Skatteministeriet ved et lovudkast offentliggjort den 23/6 2016 lanceret flere initiativer til imødegåelse af misbrug af godtgørelsesordningen.

Forslagene er ifølge lovudkastet aktualiseret på den dystre baggrund, at SKAT gennem de senere år har konstateret et stigende pres på ordningen, og at:

”...I en række sager har rådgivere, som ikke er tilknyttet en brancheorganisation, anmodet om omkostningsgodtgørelse uden klientens vidende eller uden, at klienten har hæftet for rådgivers bistandsudgifter under klagesagen, hvilket er en betingelse for at få omkostningsgodtgørelse.

...

...SKAT har set tilfælde, hvor det ikke kan udelukkes, at der mellem den sagkyndige og den godtgørelsesberettigede på forhånd er aftalt, at den godtgørelsesberettigede kun er forpligtet til at betale et beløb svarende til, hvad der opnås i omkostningsgodtgørelse. Den sagkyndige vil efter udbetaling af en omkostningsgodtgørelse på 50 pct. herefter udstede kreditnotaer for det resterende honorar, således at den godtgørelsesberettigede frigøres for betalingsforpligtelsen i relation til denne del af hono-

Offentliggjort d. 13. september 2016

rarkrævet. Aftalen om udstedelse af kreditnotaer vil ikke fremgå af det skriftlige aftalegrundlag mellem den sagkyndige og den godtgørelsesberettigede, som SKAT supplerende har krævet indsendt. Kreditnotaerne vil imidlertid fremgå af bogføringsgen...”

Sagen afgjort ved Landsskatterettens kendelse ref. i SKM2016.378.LSR synes at bekræfte en sådan negativ udvikling og da med klare strafferetlige aspekter.

Sagen drejede sig om en rådgiver, et selskab, der på vegne af en klient havde ansøgt om omkostningsgodtgørelse for sagkyndig bistand i forbindelse med en klage til skatteankenævnet.

Den materielle skattesag drejede sig i korthed om påklage af en dagplejemors skatteansættelsen for 2010 til skatteankenævnet. Skatteankenævnet videresendte klagen til SKAT med henblik på genoptagelse af skatteansættelsen for det pågældende indkomstår. SKAT varslede herefter en ændring af dagplejemoderens skatteansættelse i overensstemmelse med den nedlagte påstand i klagen til skatteankenævnet, hvilket indebar, at dagplejemoderen fik standardfradraget for dagplejemødre efter ligningslovens § 9 H. Hverken skatteyderen eller rådgiveren reagerede på agterskrivelsen, og SKAT udskrev herefter en ny årsopgørelse.

Rådgiveren ansøgte på denne baggrund om omkostningsgodtgørelse med 100 pct. vedrørende dels et a conto-honorar på 43.234 kr. i henhold til en faktura udarbejdet efter klagens indgivelse, og dels et honorar på 11.437 kr. i henhold til en faktura udarbejdet efter sagens afslutning, i alt på 54.671,88 kr.

SKAT godkendte alene omkostningsgodtgørelse med 100 pct. af et samlet beløb på 20.321,88 kr., da den fakturerede timesats og det medgåede tidsforbrug ikke var anset for rimeligt. Under behandlingen af anmodningen om omkostningsgodtgørelse havde SKAT rettet henvendelse til FSR's responsumudvalg med henblik på en rimelighedsvurdering af honoraret, men rådgiveren var ikke medlem af FSR. SKAT havde herefter selv foretaget en vurdering af honoraret.

Offentliggjort d. 13. september 2016

Rådgiveren indbragte SKAT's afgørelse for Skatteankestyrelsen, hvor sagen imidlertid tog en antageligt ganske uventet drejning for rådgiveren.

Under sagens behandling ved Skattestyrelsen oplyste dagplejemoderen således til styrelsen, at da hun antog rådgiverselskabet som repræsentant i sin skattesag, oplyste selskabet, at udgifterne for den bistand, som selskabet ville yde i forbindelse med klagen til skatteankenævnet, ville blive dækket af det offentlige i form af omkostningsgodtgørelse. Dagplejemoderen skulle således alene indbetale et depositum på 1.000 kr., som hun ville få tilbage, når selskabet havde fået udbetalt omkostningsgodtgørelse fra SKAT. Dagplejemoderen skrev derfor via ansøgningskemaerne under på, at kravet på omkostningsgodtgørelse blev overdraget til selskabet. Videre oplyste dagplejemoderen, at hun ikke var bekendt med de beløb, som fremgik af de to ansøgningskemaer, da hun aldrig havde modtaget faktura på beløbene. Herudover oplyste hun, at selskabet aldrig havde tilbagebetalt det indbetalte depositum.

Skatteankestyrelsen konstaterede i den forbindelse, at dagplejemoderens depositum ifølge fakturateksterne ikke var modregnet i fakturabeløbene.

Skatteankestyrelsen anmodede herefter rådgiverselskabet om at fremsende dokumentation for, at fakturaerne af henholdsvis 13. december 2011 og 27. januar 2012, der var forfaldne til betaling henholdsvis den 21. december 2011 og den 4. februar 2012, var betalt af dagplejemoderen, f.eks. i form af bogføringsbilag, kontoudtog eller lignende. Skatteankestyrelsen anførte i den forbindelse, at selskabet ikke var forpligtet til at afgive disse oplysninger med henvisning til, at det ikke på forhånd synes at kunne udelukkes, at oplysninger om de omhandlede fakturaer vil kunne komme til at indgå i en strafferetlig sammenhæng, jf. skatteforvaltningslovens § 60, og at der dermed potentielt ville kunne opstå en situation, hvor rådgiverens oplysninger om de omhandlede fakturaer ville kunne blive anvendt i strafferetlig sammenhæng over for rådgiveren.

Under to senere møder mellem direktøren for rådgiverselskabet og Skatteankestyrelsen tilkendegav direktøren, at det fremgik af selskabets regnskab, at selskabet havde et tilgodehavende på dagplejemoderen, og det blev aftalt, at selskabet fremsendte bogfø-

Offentliggjort d. 13. september 2016

ringsbilag eller lignende til Skatteankestyrelsen, der kunne dokumentere dette tilgodehavende. Skatteankestyrelsen modtog imidlertid ingen dokumentation fra selskabet.

Videre oplyste rådgiverselskabets direktør, at selskabet som udgangspunkt indgik aftale med klienterne mundtligt, og at der derfor ikke fandtes skriftligt aftalegrundlag for alle klienter.

Landsskatterettens kendelse

Ved kendelsen ref. i SKM2016.378.LSR afviste Landsskatteretten at imødekomme ansøgningen om omkostningsgodtgørelse.

I Landsskatterettens begrundelse konstaterede retten med henvisning til ordlyden af skarreforvaltningslovens § 52 og SKM2015.479.HR indledningsvist, at det er en grundlæggende betingelse for at yde omkostningsgodtgørelse, at den godtgørelsesberettigede har betalt udgifterne til sagkyndig bistand mv. eller er forpligtet til at skulle betale udgifterne på et senere tidspunkt.

Videre anførte Landsskatteretten, at bevisbyrden for, at den godtgørelsesberettigede er forpligtet til at betale de omhandlede fakturaer, som udgangspunkt påhviler den godtgørelsesberettigede eller bistandsyderen, hvis kravet er overdraget til denne.

Landsskatteretten bemærkede herefter, at dagplejemoderen havde oplyst, at hun havde indgået en mundtlig aftale med selskabet om, at hun ikke skulle betale selskabet for den bistand, som selskabet ydede i forbindelse med klagen til skatteankenævnet udover et indbetalt depositum på 1000 kr. Videre konstaterede Landsskatteretten, at der ikke var fremlagt aftalegrundlag, bogføringsbilag, kontoudtog eller lignende, der kunne sandsynliggøre, at rådgiverselskabet havde et tilgodehavende hos dagplejemoderen, og at det således ikke på objektivi grundlag var dokumenteret, at dagplejemoderen var forpligtet til at skulle betale de omhandlede fakturabeløb på i alt 54.671,88 kr., inkl. moms. Det kunne derfor ikke lægges til grund, at dagplejemoderen havde betalt eller skulle betale de beløb, som ansøgningerne om omkostningsgodtgørelse vedrørte. Der kunne derfor ikke ydes omkostningsgodtgørelse, jf. skatteforvaltningslovens § 52, stk. 1.

Offentliggjort d. 13. september 2016

Den foreliggende og lignende sager illustrerer et trist, men øjensynligt nødvendigt behov for en stærkere kontrol med udbetaling af statslige midler efter ordningen om omkostningsgodtgørelse, hvilket Skatteministeren da også har lagt op til i lovforslaget om ændring af regler om omkostningsgodtgørelsen, jf. artiklen ”Lovudkast om omkostningsgodtgørelse”.

Som tidligere anført må det efter min opfattelse nok forventes, at SKAT som led i sin kontrol blandt andet særligt vil efterprøve, i hvilket omfang, der rent faktisk er indbetalt honorar fra klienter svarende til omkostningsgodtgørelsen i sager, hvor der alene er ydet omkostningsgodtgørelse med 50 pct. Rådgivere vil antageligvis her blive afkrævet en forklaring, hvis klienternes samlede betalinger i en given periode afviger fra ovennævnte omkostningsgodtgørelser modtaget i samme periode. Der behøver ikke være tale om udstedte kreditnotaer. Det samme gælder formentlig tilfælde, hvor rådgiveren ikke har iværksat inkasso, og måske særligt tilfælde, hvor kravet mod klienten simpelthen er forældet som følge af manglende forsøg på at indkassere fordringen. Dukker der for mange tilfælde op, hvor klientens egenbetaling i tabte sager ikke svarer til modtagne omkostningsgodtgørelser, er det nærliggende at tro, at SKAT vil iværksætte dyberegående undersøgelser.

Der kan kun gisnes om, hvilke andre skeletter, der vil vise sig i rådgivernes arkivskabe i forbindelse med sådanne kontroller. Men i hvert fald har Skatteministeren med ovennævnte element i lovforslaget søgt at imødegå en eventuel ny sag om tab af offentlige midler.

— o —